

Børne Blad

Udkommer hver søndag.

Nr. 51.

21de december 1902.

28de aarg.

Den første udflugt.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkomme reaktioner af bladet sendes til Rev. D. W. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Entered at the Post Office at Decorah, Iowa,
as second-class matter.

Glædelig Jul!

Glædelig jul, alle kjære unge venner landet rundt! En hilsen til eder i by og bygd, paa land og strand. En ting samler os alle i julen: Engelenes budskab: "Eder er idag en frelser født." En lovsang fylber i julen himmel og jord: "Være være Gud i det høieste!" Lad os alle være med af hjertens grund. Og glem ikke under alt det øvrige, som glæder dig i julen, at søge din største glæde i kribben i Betlehem. Glæd dig i ham, du som i julen faar mange smukke gaver af far og mor. Men glæd dig i ham ogsaa du, som faar lidet af slige ting. Thi han gjør fattigst betler rig.

Glæd dig i ham, du sunde og friske, som i glade barneskare springer rundt juletræet og henrykt ser julelysene tændes. Men glæd dig i ham ogsaa du ihje, som maa være hjemme og kanske holde sengen. Julestjernen oprandt ogsaa for dig. Den vil kaste sin milde straale ind til dig og jage sorgens mørke væk. En hilsen særlig til dig. Glædelig jul!

Julekvad.

Guds søn vor broder vorden er;
saa lad os glædes en og hver
og takke Gud for naaden stor,
som kom til os paa denne jord.

Vi faldne var ifra vor Gud
og havde overtraadt hvert bud.
Vi derfor skyldig var til døds
og evig straf for, hvad vi brød.

Ei fandtes redning mer paa jord
blandt skabning liben eller stor.
Thi hvormed kunde nogen mand
forløse os fra syndens stand?

O, lyt da til det glæde bud:
Med til os kom vor gode Gud
med hjælp fra synd og al vor nød
og frelse fra den evig døds.

Thi samles vi om kribben stjern
og stuer glad Guds kjære søn.
Nu er her fryd og glæde stor
i himlen og paa ganske jord.

Hos onkel Hans paa julebesøg.

"Klingen!" raabte en konduktør og slog kupébøren op.

"Na, Trhgve, her er det jo vi skal af", raabte jeg.

"Ja, stynd dig og tag pakkerne du, saa skal jeg faa fat paa stiene vore", sagde han og sprang ud.

Det var anden julebøgs morgen. Trhgve og jeg skulde paa julebesøg hos vor onkel og tante, som boede en halv mils vei fra Klingen station. Men mærkelig nok var ingen kommet for at hente os, endda de vidste, at vi skulde komme. Jeg havde glædet mig saa til denne tur; men nu, da vi stod der alene paa stationen, ønskede jeg, at jeg sad vel hjemme hos mor og far. Halvt grædefærdig sagde jeg derfor til Trhgve:

"Ja jeg reiser hjem med næste tog jeg, for her er ingen for at hente os."

"Na tøvs", sagde Trhgve, "du skjønner da vel, de kommer; tanhænde de bare er lidt forsinket."

Og han havde ret, for i det samme svingede en sluffe ind paa stationen, og i den sad vor fætter og kusine, Toralf og Halbis.

"Sist, ved du, vi veltede saa deiligt oppe i veien, du kan tro, det var morsomt", raabte Halbis, idet hun hoppede af.

Deiligt og morsomt at velte! — det havde jeg da aldrig hørt. Naar jeg hørte tale om en sliig velting, kom jeg altid til at tænke paa brutne arme og ben; og det var derfor med en vis skræk jeg tænkte paa den forestaaende hjemtur.

Gutten pakkede os godt ind, tog stiene bag

paa høs sig, og saa kjørte vi endelig afsted. Gutterne var straks inde i en ivrig samtale om stiløbning, og Haldis begyndte at fortælle mig, hvor morsomt det var at velte; men jeg havde endnu ikke forbundet min hjemlængsel, saa jeg tror, hun fik svært trevne svar; for hun snubde sig rundt til gutten og begyndte at hviste noget til ham.

Straks efter satte hun sig godt til rette og saa spændt bortover veien.

Men der laa jo onkels gaard; jeg drog et lettelses sus, men for tiblign, for i det samme svingede gutten op aléen og — hums! der laa vi alle i en stor snefyn. Vi var beltet. Mine arme, mine ben! tænkte jeg. Joda, de var i god behold. Og da jeg saa de andre krable sig leende op, maatte jeg le med. Det var dog alligevel morsomt at velte.

Onkel tog imod os ude paa gaarden, mig tog han paa armen, som jeg skulde være et lidet barn, og bar mig ind i stuen til tante.

Nu forbandt al hjemlængsel, ja hvordan kunde jeg længes hjem, naar jeg var hos onkel og tante, de var jo næsten ligesaa snilde som far og mor. Vi fik en morsom jul, kan I tro.

Den første dag havde vi sneboldkrig, onkel var med og stod alene inde i en stor snefæstning, som vi andre skulde storme.

Ja vi stormede baade fæstningen og onkel. Ham rev vi omkuldb og baskede ham dygtig ind med sne. — Jeg har dog en mistanke om, at han lod sig ribe omkuldb forresten. — Mens vi bedst holdt paa med ham, reiste han sig, rystede os alle af og løb sin vei. Han fandt altid paa noget sligt; jeg tror, han syntes, det var den bedste maade at blive os kvit paa.

Om aftenene sad vi inde i dagligstuen, hvor onkel og tante fortalte historier fra sin egen barndom. Disse syntes vi altid var morsomme at høre.

En dag kom onkel dragende med en stor langslæde, som vi alle skulde age paa. Han selv skulde styre; det var den morsomste kjælleagning, jeg nogensinde har været med paa. Du hør det gif! Det var dog ikke usarligt, og vi blev forbudt at bruge slæden, naar onkel ikke var med.

Stiene havde vi endnu ikke prøvet, derfor fandt gutterne en dag paa, at vi skulde gaa paa sti til Braaheia. Vi fik lov paa den betingelse, at vi skulde være hjemme, før det blev mørkt, da det var meget let at gaa sig vild paa den kant.

Vi spændte stiene paa os hjemme, tog en snarvei over markerne og gennem stogen, og vi havde vel gaaet en par kilometers vei, da vi stod ved foden af Braaheia.

Saa var det opover bakkerne. Paa toppen havde vi en deilig udsigt over dalen, men vi fortabte os ikke længe i bestuelse og satte nedover.

Trygve og Toralf først, Haldis og jeg efter i deres spor.

Gutterne stod; men vi gik begge hovedstump i sneen, og jeg mistede vanten min med det samme. Trygve havde heldigvis et reserverepar.

Slig drev vi paa, somme gange stod vi, de fleste gange faldt vi, i hvert fald Haldis og jeg. Hbergang blev vi hjulst med rungende latter fra gutterne; de sagde, vi var nogle rare stiløbere. Rigtig lybige var vi dog ikke, for det var temmelig mørkt, da vi drog hjemover, og værre blev det, da det begyndte at sne tæt. Vi merkede snart, at vi var paa vildspor, og vi angreb, at vi ikke havde gjort, som onkel sagde. Vi for omkring et kvarters tid, uden at finde vei. Haldis og jeg stulde paa gutterne, de paa os. Da hørte vi Trygve raabe: "Haldis, nu er vi ved Fladbrød-Martas hus."

Na hvor glade vi blev; vi bankede paa høs hende, og hun fulgte os paa hovedveien. Der mødte vi onkel, han var svært fint, og alle som en fik dygtig stjend. Den aften blev der ingen historier heller, vi maatte smukt gaa ifjeng.

Saa var det nhaarastften, vi skulde faa være oppe til kl. 12, forat vi kunde ønske hverandre godt nhaar, mens aaret endnu var splinternyt. Vi var merkkelig stille den aften; det var, som skulde vi miste noget, vi holdt af, og tause fulgte vi med øinene viserne paa den store, gammel-dagse klokke. "Mangler fem minutter", var der en, som sagde.

Vi ventede spændt —

Nu begyndte det at flaa: ding — dang — ding — dang.

"Tolv!" raabte Trygve. Godt nhaar! Godt nhaar! skraalede vi i munden paa hverandre, greb hinanden i hænderne og hoppede rundt i stuen. Men saa til løs. Jeg vaagne nhaarsmorgen ved at høre Haldis spørge: "Er du vaagen, Siff?"

Vi maatte stynde os, for vi skulde være med onkel til kirken. Men da vi kom ned, hørte vi til vor sorg, at lille Ragni var blevet syg. Onkel maatte til doktoren, og vi fik gamle Maren bubeie til følge isteden. Paa veien bad

Gos bedstefar.

Svem banter?

vi gutten velte; men han sagde, det var skam at velte paa vei til kirken. Maren sagde det samme, og dermed var vi oberbevist.

Efter endt gudstjeneste kjørte vi straks tilbage. Onkel stod og ventede paa os.

"Du faar sætte ind den der og spænde Svarten for", sagde han til gutten.

"Skal du ud, far?" spurgte Thoralf.

"Nei, det er nok dere, som maa ud igjen", svarede han. "Ragni har faaet skarlagensfeber, derfor maa dere til byen alle fire saa længe."

Ja, der var ingen raad med det; vi gik ind i spifestuen og fik os lidt mad, og maatte saa ud i slæden igjen. Onkel kjørte os til stationen; men ingen tænkte nu paa at velte; dertil var vi for bedrøvede. Onkel hjalp os ind i kupéen, konduktøren slog døren i, og toget dampede afsted til byen igjen.

Papas lille ven.

Af Johannes A. Warstad.

(Fortsættelse.)

Men saa steg et saart minde frem. Han hustede, hvorledes en af disse deilige blomsterdage endte. Hun var kommen ind fra sin leg og hadde alt været en stund inde i stuen. Da kom han og fandt en opflaaet bog liggende paa sofaen med et krøllet og noget rebet blad. Det var en kostbar bog, som han nødig vilde have skjæmmet. Hvem hadde gjort det? Ingen kunde gibe besked. Han raadspørte sig med mama, og de blev da enige om, at det maatte være hun, den lille, som i uforstand hadde gjort det. Ja det maa tte være hende. Der var ingen anden mulighet. Hun kunde jo ofte ellers lege med bøger.

Da hun ikke forstod bedre, vilde han ikke tugte hende eller tale noget videre haardt til hende, men bare kjærlig og bestemt foreholde hende det gale og bede hende ikke gjøre det oftere. Han tog hende da for sig og begyndte det lille forhør, idet han viste hende bogen og sagde: "Se her, hvad du har gjort, lille ven, dette er rent galt, og du maa ikke gjøre saadant oftere. Vil du love mig det?" "Jeg har ikke gjort det!" svarede hun og saa freidig op.

Ordet skar gjennem papas hjerte. Han hørte den første usandhed, merkede den første trods i den elskede lilles hjerte. At hun kunde negte — sige noget usandt — og det lige i

papas ansigt! Saadan tænkte han i dyb bedrøvelse. Hvad skulde han gjøre? Han maatte gaa strengt tilverks, hun maatte bringes til at tilstaa, hun maatte føle, hvor galt det var.

Dg papa blev streng, rigtig streng, riset kom frem — da endelig, idet han gik rigtig haardt ind paa hende, brast hun i graad, en saar frampagtig graad. Dg da papa sagde: "Sig: det var mig, som gjorde det!" faldt hun ham om halsen og sagde hulkende ordene efter: det var mig, som gjorde det. Saa lod papa sig forsone, men graaden vilde ikke stanse. Da gik han og overlod resten til mama. Men da papa var gaaet, hulkede hun ind i mamas øre: "Det var ikke mig alligevel!" Mama sad raadløs. Det hele var saa gaadefuldt og ondt. Var det kanske alligevel nogen anden?

Om aftenen talte mama og han til barnepigen om det. Da fortalte hun, at hun en dag hadde seet katten springe op paa bordet og lege med bladene i en opflaaet bog og bide i dem. Dg katten hadde været inde den dag. Hun mente, det kunde være den.

Det var noget ganske nyt. Var det muligt? Han var ikke sen at tage fat med at undersøge bogen. Jo virkelig, der saa han striber efter klør og en hvas tand, som hadde bidt. Det var virkelig katten, som hadde gjort det. Hans lille ven var uskyldig.

Na den angerens saare smerte, han nu kjendte! For en uret han hadde gjort den lille — været streng og haard uden grund, thunget hende til en usand tilstaaelse! Han maatte straks ind i barnebørelset for at udsone med hende. Hvor stod de ikke for ham de forstrækte øine, hvormed det lille yndige ansigt saa paa sin papa, da han kom ind — den uretfærdige dommer. Det var som om de af angst spurgte: vil du nu tage fat igjen?

Men da var det papa, som var synderen. Han tog hende i armene og sagde, at han hadde gjort hende uret, stor uret, for nu hadde han seet, det var katten. Han hadde faaret hende dybt, og da han nu rørte ved saaret, reves smerten op igjen, saa hun blev liggende og hulkte ind til papas kind. Dg da han spurgte, om hun ikke vilde tilgive ham, slog hun bare armene om halsen og kneb saa fast saa fast, og saa løb der et smil under taagerne, som om det betød: tænk nævne noget slikt, papa. Na ja, saa kan det hende, det blev inderlig forsoning og glæde, indtil søvnens blide engel luffede de trøtte smaa øine.

Saaledes befslebe mindernes mange billede i forfjellige farber, fjerne dragende billeder, fom kastede fit vemodfulde dæmpede lysfjær over hans fjal, indtil han stod foran det fidsle lille affnit af hendes liv, dette fom havde loffet faa mange taarer frem af hans øie og faa mange fuffe fra hans hjerte.

Han huffede hin aften nogle dage før jul, da den fhgdom kom, fom knættede den lille blomft. Shgdommens haand — hvor den var tolb og haard! Hvor kunde den dog have hjerte til at trænge ind i hans have og knække dens fagrefte blomft? Hvor træffende var de ikke berfene, hans bebste ven fendte ham, da blomften var borte:

Du blomft fra himlen flyttet ned til jord,
et lidet ftud fra paradifets flor,
en knop i briftning, hvorfra der flog ud
en duft af hnde ifra fjønhebs Gud.

En sommers fol fit gylbne dine blad,
og vaarens dug laa rundt i perlerad.
Da solen fbandt og buggen frøs til is,
Gud flyttede dig hjem til paradif.

Shgdommen var vinterfulden, fom kom og bragte vaarens dug til at fryfe og den fpæde plante til at visne.

Den kom faa pludfelig. Hun havde gaaet og ftullet med mama paa fjøttenet. Saa med et klager hun over smerte under den ene ftulder. Hun maatte tilfengs, og det blev til voldsom feber med store smerter. Han mindebes, hvor mama og han vaagede i angst, da de fit vide, hvor farlig fhgdommen var. Og ifær mindebes han den hvasfe bitre smerte, da doktoren fagde, der maatte opereres.

Det var nhaarsdag eftermiddag operationen fandt sted. Ua for en ftund! Og fiben de tunge dage maaned efter maaned den hele vinter — en lidelfens vinter.

Hvert minde fra denne tid hviffede nu faa ømt fin lille smertefulde faga. Ord og begivenheder var famlet op, fmaa i fig felf, men store for ham, fordi de var knyttede til det lille smertens leie, hvor hans hjerte var.

Hvor fjært et sted var det ikke paa ftolen ved hobejgerdet. Men han maatte ud i fin gjerning, ud paa baad og flæde i trabl virksomhed. Og virksomheden lagde beflag paa hans tante, faa han nogle øiebliffe kunde glemme — men bare nogle øiebliffe. Thi hjertet glemte albrig. Det drog tanken frafs

tilbage til fin plads. Og naar han fad i flæden i mørke og fnebred, var netop mørket og ubeiret en trøft for ham. Han fit ligefom gjemme fin sorg bort i det, mens tanken var hjemme ved fengen og taarerne ofte stille randt.

Særlig mindebes han, hvorledes han kunde iagttagte beften af Gudslibet i den lille forfdragers fjæl, kunde fe, hvorledes hun — faa liden hun var — modnedes for himmelen. De lysglimt, fom vifte dette klareft, tindrede nu ned fom stjerner i natten og fpeilede fig i hans forgtunge indre. (Sluttes.)

Duleklokken.

Af E. G.

Ding dang, ding dang
klokkerne lyder
ding dang, ding dang, ding dang,
lyder til verdens ender
ding dang, ding dang.
Hører det, jordens ører,
ding dang.
Himlen er aaben!
Aaben, aaben, ding dang.

Hører det, jordens knugende hjerter,
luk op, luk op,
for frelsebudftabet
Guds føn til jorden kommer.
Ding dang, ding dang
ffal lyde fra taarn og til taarn,
fra ende af verden til ende,
ding dang, ding dang, dang, dang.

Kjærligt kommer han,
have os vil han,
frelse os fra fhnd og nød,
her og til evig tid.
Ding dang er julehyden,
ding dang er paaftefhyden,
ding dang til pinfebaaben,
ding dang til gravens freb.

Fryd dig i julen,
ding dang
tag imod budet,
ding dang
kæft dig Herren i favn,
trygt du der ffal faa havn
ding dang, ding dang
ding dang — dang — dang.

Til billederne.

Den første udflugt.

Det hører til kattenaturen at være mistroisk; men, som vi alle ved, kan de blive svært glad i mennesker, især i børn. Har man først faaet en kat til ven, er det rørende at lægge merke til, hvor den kan slutte sig lil en. Eg saa taalmodig den da kan være! Det har saa ofte forundret mig, naar jeg har seet, hvorledes en kat uden at knurre eller klore kan taale, hvad det skal være af et barn. Lille Anna paa vort billede er svært glad i de smaa kattepusser, som til nu har havt sit lille „rede“ ude i bryggerhuset. Men nu er de smaa byr blevet saa store, at det ikke godt gaar an at have dem der længere. Nu skal Anna vise dem verden for første gang, og da hun bor lige ved sjøen, falder det hende noksaa naturligt at putte dem i en kurv og spadsere lidt ud i vandet med dem. Hun vil altsaa ikke bade dem. Gamlekatten har fulgt med lige fra bryggerhuset, men nu kan den ikke følge med længere, den er ræd for vandet. Tror du kanske, den er bange for, at Anna skal gjøre ungerne noget? Na nei da, den kjenner Anna og ved, at hun er en svært snild pige, derfor er den sikker paa, at hun hverken vil drukne de smaa eller gjøre dem noget andet ondt.

Hvem banker?

Hr. Hansen er blevet kaldt ud og har efterladt sine to hunde i sit dagligværelse. Der er ingen hjemme. Pludselig banker det paa døren, det er altsaa en eller anden, som vil ind. Er det kanske hr. Hansen selv? Nei da, for det første banker han vel ikke paa

døren til sit eget værelse, og desuden kan man da se det paa hundene, at det ikke er deres herre, som staar udenfor. Er det da en af Hansens omgangsvenner? Nei, det kan det heller ikke være, siden hundene ser saa vilde ud. Det maa nok være en eller anden for hundene ukjendt, som har banket paa. Kommer vedkommende ind? Det tror jeg knapt. Baade den store og den lille knurrer saa estertrykkelig, at det skal mere end almindeligt mod til at vove sig ind til dem.

Dpl. paa gaader i nr. 49.

Gaade:

22 kr. 5 øre.

Billedgaade:

Henrik Bergeland og Welhaven kom ikke overens.

Sitserbillede.

Hvor er den fortryllede prinsesse?

Billedgaade.

2345 D

G

S

h

1